Vári Attila

Menekült honfoglalók

1

Az árok szélén
hallgatóznak,
s a táj
idegen neszei,
kedélyüket
fel nem borzolják,
nem fogják jól a jeleit.

Pergődobként
a rezgő nyárfa,
kivégző osztag
hangszere,
piano,
szól a nyári estben,
sortűz előtti térzene.

.

Imával fordulna urához,
egy menekült,
ki térden áll.
Nem tudja,
merre lehet Mekka,
s fohásza így,
pocsékba száll.

A távolban,
egy romtanyában,
kabóca: titkos kém-adó,
egy harkály
gépfegyvert utánoz,
s a koszos izzadt
csürhe népre
kitört hályogos félszemével
gyanakvón néz
a házikó.

Az udvarán
zöld szilva sincs már
sem vadkörte
és alma sem
a lombok közül
tán rettenve,
az is lehet,
hogy anyját vesztve
felsír
egy fészekalj rigó,
s rájuk nyerít
a színét vesztett
hiányzó lábú hintaló.
.

2

És feketén,
vert-nemzetek,
varjakként szállnák meg
a nyárfást,
mert otthonukban
vércsék ülnek,
csőrük és karmuk
szerzett jussot,
hazányi otthont,
fészek-szállást.

Akár egy kotta
a határ útja,
kerekek
párhuzamos sorában,
cipőtalp nyom,
juhok, lovak,
ökrök patája:
fél-, és negyed-,
és egész hangok.
Sikolyai e vándorlásnak.

És az emberek jönnek,
jönnek,
vissza sem nézve
menekülnek,
messzi nyomorból futamodva,
nem sejtik még,
hová kerültek.

A menekültek:
menekülnek,
majd jobbsors-álmaik kihűlnek,
s az ember,
aki nekivágott,
kolduskent járja
a világot.

Milliók róják ínségútjuk,
vagy nyomorukban
csak hevernek,
mindenki önsorsától fásult,
vágyakozni
már nem is mernek

És kik tengerek országútját,
keresték
jobblétet remélve,
otthagyva népet
retyerutyát,
soha nem érnek
partot élve.

3

De azért csak jönnek,
jönnek,
jönnek
menekülnek.
csak menekülnek.